

Haonwell

FÖLDRAJZ

Haonwell Hercegség

Terület: 70 300 négyzetmérföld (É-D ~220 mérföld, K-Ny ~350 mérföld)

Néesség: 2 040 000 fő, fontosabb városok: Haonwell (180 000 lakos), Darec (80 000 lakos), Ziad (45 000 lakos), Ronse (25 000 lakos)

Átlagos népsűrűség: 29 fő/négyzetmérföld

Államforma: hercegség

Lakosság: erv, elf, törpe

Nyelv: erv, közös, elf, vanír

Vallás: a pyarroni és törpe pantheon, valamint az elf kalahorák tisztelete

Pénznem: haonwelli korona

Domborzati és természeti adottságok

Az Északi Hármak legkisebb hercegségének déli lapályát az ártéri erdők övezte Selva folyam szeli át; sötét vize uszadékfát és hordalékot sodor magával. A fővárosnál ömlik belé az Arvan, a hercegség legnagyobb, saját területén eredő folyója, amely számos patak és egy nagy gleccsertó, az Yhar vizét vezet le. Jelentős folyó az erigowi határt jelző Beda is, melynek alsó szakasza soha nem fagy be, mert a Jaigen városka közelében feltörő hőforrások vize melegíti és borít telente ködleplet völgyére.

„Jómagam átkeltem már egy párszor az Arvan északi szakaszának zúgóin – legutóbb csaknem otthagytam a fogam legényeimmel együtt, míg végül eljuttattuk ekoss Fagon se Trenpat méltóságos úr bazaltszobrai a fővárosig. Hogy áldaná meg Della, amiért odafenn, a Traidlan bérci között szállta meg az alkothatnék! Bár tudja ragya, talán meg is áldotta... No, elég az hozzá, hogy épségben elértünk Haonwellbe. De az út közepe táján, ahol a Fergast-szurdokban morajlik a folyó, és akkora örvények pörgetik a tutajt, mint egy tengeri krák, megpillantottam valamit a falon... Úgy élek, egy lépcsősor volt az, ami egyenest a fentebb tátongó barlangok szájához vezetett.”

Brad Merton, haonwelli tutajjogszedő

A vidék hajdani bükköseit mára kaszálók és gondosan művelt szántóföldek váltották föl. Szil- és nyárfasorok húzódnak a dűlőutak mentén, a mocsaras rétek vizét jól kiépített csatornák vezetik le, dús sövények kerítik a legelőket – Haonwellben járva mindenhol a két évezred alatt felhalmozott gazdagság és a békés fejlődés jeleit láthatjuk.

Csak az ország északi felén emelkednek hegyek, a Tengeri-Traidlan déli nyúlványai, bár még a legmerészebb csúcsok, a Revelfehar és a Den-Darak sem haladják meg a nyolcszáz lábat.

Ha magasság tekintetében nem is, fenyveseik és fűrgye patakjaik szépségében azonban bizvást versenyre kelhetnek az északi láthatáron ragyogó, örök hó borította tarini bércekkel. A vidéken élő vadak a hercegi vadászterületek kivételével igen megritkultak, legfeljebb Tarinból kóborolnak idáig kékmedvék és más bestiák.

Jóllehet Haonwell nem fekszik délebbre Gianagnál, éghajlata kellemesebb, mert sűrűn lakott déli területei mélyebben, a folyó völgyekben terülnek el. Enyhébbek a telek is, mivel itt még érvényesül a Marvinella-öböl hatása. A Mer'Daray közelsége miatt több a csapadék, mint nyugatabbra, a szárazföld belsejében.

Történelem

Haonwell vérben született a Pyarron szerinti VIII. század derekán: a hatalmi harcok és orgyilkosságok korában dinasztia váltott dinasztit. Alig csitultak el a belső viszályok a se Ronse család hatalomra jutásával, máris külső fenyegetéssel kellett szembenézniük: többi szomszédjukhoz hasonlóan őket is Eren mohó bírvágya fenyegette. A két ország között 901-ben tört ki a háború, amely kevésbé meglepő módon az erősebb szomszéd győzelmével végződött. A békeszerződés három grófságot csatolt el Haonwelltől, tovább apasztva amúgy is szűken mért földjeit. A rákövetkező századokban Erigow terjeszkedése fenyegette a kis

állam létét.

I. Haddat (Megfontolt) Vigo herceg – akit a haonwelliek legalább annyira tisztelnek, mint az erigowiak Senimoro Daitart – felmérte lehetőségeit és belátta, hogy kis területű, kis népességű országának nem sok esélye van a talpon maradásra. Úgy vélte, erős szomszédjaival békét kötve arra kell összpontosítani, amiben azok nem jeleskednek. A bölcs hercegi politika új irányt szabott Haonwell fejlődésének: lépésről lépésre az erv államok kereskedelmi központjává tette az országot. Mindkét fél számára előnyös kereskedelmi szerződéseket kötött szomszédjaival, így biztosítva azok jóindulatát.

Így hát 1211-ben Erennel szövetkezve megnyitották a fél kontinenst átszelő Nyugati Utat, amely a X. század óta rohamosan fejlődő Riegoy-városállamokat köti össze az erv országokkal. Az ereniek még a XIII. században három nagy hadjáratot vezettek a nyugati végekre, és bár azóta is tűnnek el karavánok, egészen a Fendor-tengerig minden barbár erdei törzs, sztyeppi portyázó előtt világos, hogy az erv kereskedőkkel nem érdemes ujjat húzni.

Az első kereskedelmi út létrehozását újabbak követték a II. évezred folyamán, ahogy a kis ország mind gyümölcsözőbb kapcsolatokat épített ki szomszédjaival. A diadalmas V. zászlóháborút követően

A P.sz. XXXII. században többször is kiürült a haonwelli kincstár, mert a hercegi tanács tagjai minden erőfeszítésük ellenére sem tudtak gátat emelni III. (Lyukasmarkú) Elran fényűző életmódjának. Drágakövekkel kirakott díszhajók, pompás templomok, díszes arénák, márványfürdők és vadászkastélyok emlékeztetnek máig a herceg szenvedélyeire; és természetesen a néphagyomány, amely mindmáig „Elran aranyának” nevezi a látszólag becses, ám valójában értéktelen dolgokat.

Elran herceg ugyanis gyakorta nyúlt a pénzrontás jól bevált eszközéhez, amikor kincstára kongott az ürességtől. Miután a Két Hold többi országának és saját nemességének tiltakozása sem vezetett eredményre, a haonwelli kereskedőtársaságok más módszerhez folyamodtak. A történetírók legalábbis ennek tulajdonítják, hogy utóbb a klérus képviselői folyamodványt terjesztettek a herceg elé. Haonwell ura gyanútlanul tette pecsétjét a kiváltságlevél alá, abban a hiszemben, hogy valóban helyrejönnek pénzügyei, ha Dreina papjai megáldják a pénzverőből kikerülő aranyakat. Később aztán megdöbbenve szembesült azzal, hogy az okmány valamelyik apró betűs rendelkezése szerint e nélkül nem is bocsáthatja ki frissen veretett érméit.

Nemesei szerint ekkor és ezért kapott gutaütést; Dreina papjai azonban azt a pohár bort okolják haláláért, melyet idegességében úgy hajtott fel, hogy előtte nem ellenőriztette az előkóstolójával. A historikusok – bölcs belátásról téve tanúbizonyságot – megalégszenek annyival, hogy III. Elran hirtelen távozott e világ térségeiről, s az általa kezdett építkezések csak dédunokája, VIII. Twyllin idejében fejeződtek be teljesen.

Haonwellnek még Toront is sikerült tárgyalóasztalhoz ültetnie: a Birodalom szavatolta a nyugati tartományain át vezető útvonalak biztonságát. Ezzel az erv országok is bekapcsolódhattak a Quiron-tenger mellékével folytatott árucserébe.

Az Északi Hármak évszázadokon át tisztas jövedelemre tettek szert a tarini törpék adójából, melyet azok letelepedésük fejében fizettek nekik. Erről mondott le 1529-ben III. Narbech (Kese) Twyllin haonwelli herceg egy kicsi, ám ígéretes fekvésű tengerparti település, Ziad fejében. E település felségjogával együtt a törpéktől a Hútharad erődjén át Haonwellig vezető útszakasz örökre szóló vámmentességét is megkapta. A másik két ország, Eren és Gianag még kétszáz évig részesült a törpék kincseiben, Haonwell akkori hercege azonban tudta, mit csinál: a Ziad név néhány száz évvel később már a Mer'Daray-tenger egyik legforgalmasabb kikötővárosát jelölte a térképeken.

2422-ben jött létre az erv kikötővárosok szervezete, a Terrals Szövetség, amely akkoriban a Marvinella-öböl kereskedelmét fogta össze, megkönnyítve a szállítást Haonwell, Tarin, Erigow és Ilanor között. Ziad hamarosan befolyásos szerephez jutott a társuláson belül, amely mind a mai napig lefölozi a Mer'Daray tengeri kereskedelmének hasznát.

Gyümölcsöző kereskedelmi szerződések, olajozottan működő gazdaság: ez Haonwell hetedkori története. A gazdasági érdekek mögött minden más háttérbe szorul: a dinasztia politikája, a

hercegi család intrikái éppoly kevésbé foglalkoztatják a haonwellieket, mint a hitviták vagy a nagyvilág eseményei, feltéve, hogy azok nincsenek hatással a megélhetésükre. Az Északi Szövetség egyik alapító hercegségének lakóiként a haonwelliek természetesen kiveszik részüket annak ügyeiből: katonáik harcolnak a zászlóháborúkban, embervadászaik élen járnak a toroni ügynökök ellen vívott szakadatlan küzdelemben. De az ok, amiért Haonwell a Kettős Hold országainak sorába lépett, és máig felhőtlen kapcsolatot tart fenn annak minden tagjával, gazdasági érdekekben keresendő.

Társadalom és közigazgatás

Haonwellre joggal mondható, hogy a polgárok országa: arányuk a három hercegség közül messze itt a legmagasabb, megközelítőleg a népesség egynegyedét teszi ki. Ennek fényében talán meghökkentő, hogy a társadalom mégis a hűbéri renden alapul, amelynek itt sokkal erősebb hagyományai vannak, mint például Gianagban.

A nemesség igen kisszámú, együttvéve a lakosság ötvenedét sem teszi ki. A nemesenszületettek java része vidéki birtokait és udvarházait odahagyva végleg a nyüzsgő városokat választotta lakóhelyeül. A főurak szinte egytől egyig a fővárosba költöztek, ahol fényűző palotákban élnek napjaikat, birtokaik igazgatását pedig számtartóikra bízzák. Sokan a kevésbé tehetősek közül is így cselekszenek: bérbe adják földjüket, hogy a haszonból a városban telepedjenek le. A legtöbb nemes érdekelt valamiféle kereskedelmi ügyletben, mert birtokának terményein nagy haszonnal szeretne túladni. Ha pedig a még jövedelmezőbb távolsági kereskedelembe kívánna bekapcsolódni, elengedhetetlen, hogy a forgalmasabb városok valamelyikében éljen.

A gazdasági ügyletek annyira lekötik a

Az Odrich-család körül utoljára tizenöt éve csaptak föl a hullámok, melyek azonban hamarosan elcsitulnak, mikor XV. Vigo herceg pártütő unokatestvére, ekoss Achain se Terweil tiadlani száműzetésbe vonult. A gróf ugyanis sikertelenül próbálkozott a vadászszenvedélyének és szeretőinek élő uralkodó félreállításával, így a biztos kimenetelű felségárulási pert csak gyors távozásával kerülhette el.

A hírek szerint azonban nem szakított örökre a visszatérés gondolatával, ráadásul feleségül kívánja venni a tiadlani király unokahúgát. Ezzel a házassággal erős támogatókat állítana maga mögé, ami a legkevésbé sem szolgálná a haonwelli uralkodó érdekeit. Mit tehet ebben a helyzetben a hercegség Elyába küldött nagykövete és találékony segítőtársai?

nemességet, hogy a közéleti kérdéseket is ezek tükrében szemlélik. A döntések végrehajtásáról jól képzett hivatalnokok gondoskodnak, akik mintaszerűen működtetik a közigazgatás gépezetét. Számos nemes a közrendűekkel versengve igyekszik hivatalhoz jutni, hogy ezzel is segítse családjá érvényesülését.

A valóban nagy horderejű döntések közelébe csak a kiváltságosok egy szűk csoportja – a hercegi família és a grófi családok – kerülhetnek, akik minden más jelöltet sikerrel tartanak távol az ország kormányrúdjától. A háromszáz éve uralkodó Odrich-dinasztia története ennek ellenére sem mentes az udvari intrikáktól, hiszen a hatalom ígérete még a legtisztább lelket is képes megbolondítani. A hercegi családon belüli összezördüléseket – nagy ritkán gyilkosságokat – a nép inkább érdeklődve, semmint rettegetve figyel, hiszen sorsuk alakulását az uralkodó személye vajmi kevéssé befolyásolja.

Haonwell nyolc grófságának urai mellett az udvari tisztségviselők, Alborne egyházának feje és Haonwell városmestere (ennasaraon) alkotják a mindössze tizenhét fős hercegi tanácsot. Egyedülálló módon helyet kap benne a polgárság három szószólója, valamint az országban élő elfek shindarja is, akit hagyományosan a hercegség kilencedik grófjának tekintenek.

A polgárság javarészt a négy szabadváros – Haonwell, Darec, Ronse és Ziad – lakója, de számosan élnek a kereskedelmi utak mentén virágzó kisebb településeken és az északi bányavárosokban is. Bár nagyok közöttük a vagyoni különbségek, szokásaikon és életvitelükön egyként meglátszik a több évszázados jómód. Természetesen a kereskedő- és bankárfamíliák mondhatják magukénak a legnagyobb vagyonokat, de mellettük azért a szerény kézműveseknek is van mit a tejbe aprítaniuk.

A klérus létszáma a Gianagban tapasztalhatóhoz hasonlóan alacsony. Akárcsak az ország lakóinak többsége, a papok is nyugodt, rendezett jómódban élnek. Az egyházak bevételeik túlnyomó részét nem csekély birtokaiknak köszönhetik, hanem az egyházi adóknak.

A haonwelli jobbágyok alávetett helyzetük dacára – így például költözködési jog híján – egyáltalán nem élnek rosszul. A folyóvölgyek bőven termő földjei önmagukban is biztos megélhetést kínálnak, de a parasztság jelentős része maga is vállalkozásba fog a városok és a kereskedelmi utak mentén, hogy abból jusson némi többletjövedelemhez. Megtermelt javaiknak mintegy ötödét fizetik be adóként: egy tizedet tesz ki a földesúri, egy-egy huszadot a hercegi és az egyházi adó.

A szinte néptelen, erdő borította hegyvidéken csak néhány szabadságszerető prémvadász és favágó éli életét. Itt telepedett le a herceg nem emberfajú alattvalóinak jó része: a kopár hátú, sziklás dombok oldalába törpe bányászok vájtak lakótárnákat, a zúgó fenyvesekben pedig elf közösségekre találhat az arra járó. Bár utóbbiak a fővárosban is szép számmal élnek, az erdős határvidék a Könnyüléptű Nép igazi otthona. Nem mindenkinek adatik meg a velük való találkozás: büszkék és zárkóztak lévén elhúzódnak az emberfajúaktól, városlakó félelf rokonaikat pedig züllöttnek és eltévelyedettnak tartják – bár a velük való találkozást ritkán utasítják el. Akinek tehát feltett szándéka, hogy felkeresi őket, jól teszi, ha Haonwell városának Synn Erian kerületében keres kalauzt magának.

Az elfek széleskörű kiváltságokat élveznek: 1811-ben kollektív nemességet nyertek II. Asteela hercegnőtől. Azóta is saját bíráik és mindenekelőtt shindarjuk előtt felelnek tetteikért – amennyiben ember nem érintett az ügyben –, továbbá mentesülnek az egyházi és hercegi adók megfizetése alól. Ezért cserébe ők adják a hercegi sereg íjászalakulatainak legjavát, és ellátják az északi határ védelmét, melyet időről időre a traidlani orkok rajtaütései fenyegetnek.

Vallás és kultúra

Haonwell Alborne kultuszának északi központja; a Csillagköpönyegű Lantos 1019 küzdelmüket. A főváros régi kyr arénájában lovagi tornákat is rendeznek a nemesek szórakoztatására,

Bár Alborne a múltban szemlátomást hatásosan védelmezte Haonwell népét minden keserűségtől és harmóniát megbontó viszálytól, kitüntetett szerepe már régóta sérti a többi pyarronita egyház érdekeit. Noha ellentéteikről eddig mélyen hallgattak a kívülállók előtt, sokak számára nyilvánvaló, hogy a kereskedőházak adományaival támogatott Dreina-egyház a valós súlyához méltó képviselőre vágyik. Az uralkodóhoz eljutott híradások szerint némelyik főpap – így Jervinnar Wittich Molk, Darec püspöke – egyenesen odáig merészkedik, hogy az ország patrónusának lecserélését javasolja. Ez egyfelől súlyos blaszfémia, a Harmónia Urának tett három évezredes felajánlás durva felrúgása, másrészt előreláthatatlan kimenetelű válsághoz vezethet, ha kitudódik. A magas haonwelli körök máris felbolydult méhkasként zúgnak – a vallási színezetű indítvány egyben a főnemesség és a befolyásos nagypolgárok ellentéteit is felszínre hozta.

E válságos helyzetben bukkan fel egy magát „Selmo fiának” nevező szerzetes, aki az istenek egyenjogúságáról szónokol, és akinek nyomában lánggra kapnak az indulatok. A hercegi tanács tehetetlen, hiszen könnyen vallásháborút eredményezne, ha elfogatnák, netán „eltüntetnék” az istenek követét. Ám amit egy erv főrend nem tehet meg, azt megteheti egy toroni bérgyilkos – aki, ha elég ügyetlen, éppen az ősi ellenség felé irányítja a nép gyűlöletét. Arannyal teli ládikák indulnak hát Shulur felé...

óta hivatalosan is a hercegség védistene. Az érsek palotája Haonwellben található; ő a déli hagyományoktól eltérően csak nő lehet. Alborne papjai állnak a legtöbb egyházmegye élén is, bár a városok főterein Krad és Dreina templomai magasodnak, a falvakban pedig elsősorban Kyelt és Ellanát imádják. A betelepült elfek kalahoráikat, a törpék saját isteneiket tisztelik, és nyomokban – leginkább a népmesékben és az ünnepi szertartások rendjében – a kyr istenek kultuszának emlékei is felbukkannak.

A hercegség Erigowhoz hasonlóan az erv kultúra központja, bár utóbbi ápolása mellett nagy becsben tartják a kyr múlt maradványait is, különösen az építészeti emlékeket. Ötödkori és újabb építésű gőzfürdők teszik elviselhetőbbé a tél hidegét, a nagyobb városokban tornacsarnokok és arénák kínálnak olcsó szórakozást a köznépnek. A legkülönbözőbb versenyekre és állatviadalokra lehet fogadásokat kötni, ami egyébként is kedvelt szórakozás. A harci látványosságok kedvelői gladiátorviadalokat is látogathatnak, ahol a déli országoktól eltérően nem rabszolgák, hanem szabad harcosok vívják akrobatikus elemekben bővelkedő, ám vértelen

főként, ha népesebb követség érkezik Erigowból vagy Erenből. Haonwell nemesei ugyanis inkább

A haonwelli nemesek szerte Északon ismertek fogadási szenvedélyükről. Egy emlékezetes anekdota szerint két kurtanemes egy ízben azon szólalkozott össze, hogy kibírhat-e egy elkényeztetett ifjú három teljes évet az orkok rabszolgájaként. Kettejük közül az „igen” mellett kardoskodó villámló szemmel indult útnak a Traidlan felé, hogy megmutassa, mire képes; idősebb társa pedig megígérte, hogy kiszabadítja, ha letelik a három év. Ennek első lépéseként Erenbe utazott, ahol beállt a herceg katonái közé. Kitüntette magát a XIII. zászlóháború majd összes csatájában: Bellomar alatt századából egyedül ő maradt életben, a Raveen alatti harcokban pedig fél kezét vesztette el. Állítólag csak fogadalma tartotta benne a lelket. Haonwell hercegtől mindössze annyit kért szolgálatai jutalmául, hogy kiszabadíthassa a hevesvérű ifjút a Halálhozók fogságából. Kétszáz talpást kapott és egy hónapot – pont ennyi volt hátra a három évből.

Az ifjú kiszabadítása végül egy ember életébe sem került: az orkok minden további nélkül átadták, bár kissé sajnálkoztak azon, hogy a legendás szeszkészítő mester otthagyja őket. Az egykori rab kissé lerongyolódott, enyhén elhízott,

műveltségükről és jó modorokról ismertek, mint harci erényeikről – a lovagi erkölcsök helytállásra és vitézségre buzdító parancsa nem, az úrhölgyeknek kijáró tiszteleté annál inkább népszerű errefelé.

A haonwelli nemesek szerte Északon ismertek fogadási szenvedélyükről. Egy emlékezetes anekdota szerint két kurthanemes egy ízben azon szólalkozott össze, hogy kibírhat-e egy elkényeztetett ifjú három teljes évet az orkok rabszolgájaként. Kettejük közül az „igen” mellett kardoskodó villámló szemmel indult útnak a Traidlan felé, hogy megmutassa, mire képes; idősebb társa pedig megígérte, hogy kiszabadítja, ha letelik a három év. Ennek első lépéseként Erenbe utazott, ahol beállt a herceg katonái közé. Kitüntette magát a XIII. zászlóháború majd összes csatájában: Bellomar alatt századából egyedül ő maradt életben, a Raveen alatti harcokban pedig fél kezét vesztette el. Állítólag csak fogadalma tartotta benne a lelket. Haonwell hercegétől mindössze annyit kért szolgálatai jutalmául, hogy kiszabadíthassa a hevesvérű ifjút a Halálhozók fogságából. Kétszáz talpast kapott és egy hónapot – pont ennyi volt hátra a három évből.

Az ifjú kiszabadítása végül egy ember életébe sem került: az orkok minden további nélkül átadták, bár kissé sajnálkoztak azon, hogy a legendás szeszkészítő mester otthagyja őket. Az egykori rab kissé lerongyolódott, enyhén elhízott, de boldogan indult otthona felé.

Megnyerte a fogadást!

A tét a példabeszéd szerint egy díszvacsora volt Twyllin hídjának kellős közepén, melyen a vesztes dicsőítő beszéddel magasztalta a győztes fél érdemeit.

Alborne dicsőségére Észak legjobb színészei, híres dalnokai nevelkedtek földjén. A Lantos tiszteletére rendezett misztériumjátékok és dalnokversenyek sok utazót és zarándokot vonzanak a fővárosba. A Dal havában tartott ünnepség egész Észak legnagyobb mulatsága, természetesen zsbívással és össznépi ivással egybekötve. Az ünnepség záróakkordjaként avatják fel a Harmónia Urának északi papjait, akik aztán szertevándorolnak a kontinensfél emberlakta vidékeire.

Az ország legrégebb és leghíresebb tanintézetét, a haonwelli Szabadegyetemet 1876-ban alapította az erigowi származású Larea hercegné. Bár falai között tudós papok és világi személyek oktatják a tudományokat, egyik egyház fennhatósága alá sem tartozik, így a századok során számos üldözött gondolkodónak nyújthatott menedéket. Emellett Ronséban is működik egy jó nevű iskola, amely azonban elsősorban klerikusok képzésével foglalkozik.

Az ervekről köztudott, hogy étkezési kultúrájuk sivár, még a húst is hússal eszik. A haonwelliek azonban az erv konyhát is képesek olyan változatossá tenni sokféle mártással és a finom, visszafogott fűszerezéssel, hogy abban a született ínyencek sem találhatnak kivétneivalót.

A fővárosban található a Taerlyn Gialle (az Emlékek Csarnokai) nevű palota, amely mindenki előtt nyitva áll, akit érdekel a szobrokból, mozaikokból, fegyverekből, festményekből és különféle használati tárgyakból összeállított ötödiki gyűjteménye. Az alapító, Sigerel se Hattenach gróf végrendelete szerint ugyanis e tárgyakat bűn lenne holmi ódon kazamatákba vagy ezer lakattal őrzött kincseskamrákba elzárni; Ynev minden népének lehetővé kell tenni, hogy a múlt csodáit megismerje.

A gyűjtemény mind a mai napig egyre bővül. Főrangú mecénások gyakorta adakoznak a javára, hiszen híre-neve immár Haonwell számára is dicsőség, mert messze földön hirdeti az itt élők művészetpártolását és bőkezűségét.

Arra sajnos még senki nem jött rá, hogy a tárgyak egyike, egy fekete fémkeretbe foglalt ezüsttükör nem elhagyatott. Már a Negyedkor óta lakik benne valaki, és egyáltalán nincs ínyére a körülötte zajló szakadatlan nyüzgés...

A helybeliek öltözködése leginkább az ereni divatot követi, ruháik azonban összhatásukban könnyedebbek, szabásuk kényelmesebb és bővebb. Ez, valamint a különféle növényi motívumok, indadíszek és a nők körében divatos hajfonatok mind-mind a

hosszúéltűek szokásainak átvételéről tanúskodnak. A sötét árnyalatok mellett népszerű a zöld szín és a különböző pasztellek. Helyi jellegzetesség a háromnegyedes ruhaujj, és a ruhák, nadrágok oldalán jól látható dekoratív fűzés. A női felsőruhák és a férfiujjasok elejét teljes hosszában végigfutó hímzés díszíti.

Városok és utak

A hercegségben területéhez képest meglepően népes és gazdag városok találhatóak. Polgáraik vagyona a legtehetősebb északi nemesekével vetekszik, szegénynegyedeik azonban meglehetősen csúf képet mutatnak: a fényűzés ellentétéppen a nyomor is látványosabban jelentkezik itt, mint a többi erv országban. Az utcákon számos koldus könyörög alamizsnáért, és az alvilág is kiépítette saját birodalmát.

Haonwell – A hercegség fővárosát még a honfoglaló kyrek alapították; eredeti neve – Hagra om-Weil („Weila hajléka”) – jelentését vesztve, eltorzult formában maradt az utókorra. A mai település 180 000 lakójával Erigow után a Szövetség második legnagyobb városa.

A tarini hegyekből érkező, sebes

sodrású Arvan folyó partjain és a lustán hömpölygő Selvától délnyugatra nagyobb dombok emelkednek. A várost körülölelő magaslatok között megreked a pára, ezért a levegő mindig nedves, a házak gyakorta burkolóznak sejtelmes ködbe.

Az északról érkező Arvan választóvonal a városrészek között: nyugati oldalán fekszik a Yattyr népes piacával, pompás fürdőivel, drága fogadóival és a pezsgő életű folyami kikötővel, délkeleti oldalán pedig a Treis városfalakon túl húzódó nyomornegyede, amelyen akarva-akaratlanul át kell haladnia az erigowi Ter Quillingen városa felé indulóknak. Ettől északkeletre települt a mindkét partra kiterjedő Hano vagy Alsóváros, a polgárok negyede, mely önmagában is több városrészre tagolódik. A jobb parton a Templomnegyed szobordíszes, üvegezett ablakú patríciusházai tükröződnek a folyó vizében. A környékbeliek igazán rátartiak; már-már a koldusok is büszkék és gögősek – az itteniek nem ritkán válnak a többi kerület kaján gúnyolódásának céltábláivá. Kyel hatalmas, kéttornyú templomát, amelyről a kerület a nevét nyerte, a legenda szerint alig egy hét alatt építette egy magát Zarándoknak nevező pap.

A két égbeszökő toronnyal farkasszemet néznek a Garais-negyed dombtetőn emelt épületei. E városrész látképét a hercegi vár és a grófi paloták határozzák meg fehér és vörös márványfalaikkal, az elf erdőmesterek gondosságáról tanúskodó kertjeikkel. A dombtetőn álló, kyr módra csavart tornyokkal és könnyed köcsipkével ékesített

A Yattyr kerület egyik büszkesége a Gőzfürdő, amely egy, már a kyr időkben is ismert hőforrás fölé épült. Az ötödkori fürdőház romjain emelték a jelenkori monstrot, amelynek kupolás, toldaléképületektől és tornyocskáktól zegzugos sziluettje Haonwell Ynev-szerte ismert jelképe. A hatalmas téglapépületet számtalan színes üveglablak ékíti, belsejében szobrok és mozaikdíszek sokasága fogadja a betérőt.

Nemcsak fürdőként üzemel: falai között élénk társasági élet zajlik. Mondják, a városban kötött üzletek nagy részét itt bonyolítják le, de a nemesi udvarok intrikusai is gyakran adnak találkát valamelyik göztől félhomályos teremben. Bárki felfrissülhet az izzasztókamrákban és a hideg vizes medencékben, mert a márványdíszes fürdő szinte valamennyi szolgáltatása ingyenes. Ez alól csak a Dal havában tesznek kivételt, amikor belépti díjat szednek a fürdőt ellepő külhoniaktól. A városlakók ilyenkor távortartják magukat a zsúfolt épülettől.

A Gőzfürdő meghitt légyottokra kevésbé alkalmas, de amennyiben nincs más lehetőség, a fiatalok nem haboznak kihasználni azt a fertályórát, míg az ügyelők épp egy gyúró markában nyögnek, vagy épp belefeledkeznek egy ostáblajátszmába. Az ifjú Harrik ennél is tovább megy: romantikus leányszöktetést tervez a gomolygó párafelhők leple alatt... Mivel pedig tisztában van azzal, hogy a tervének gyakorlati megvalósítása meghaladná képességeit, régi barátaihoz fordul tanácsért és segítségért.

hercegi rezidencia főbejáratához szobrokkal szegélyezett, varázsfényekkel megvilágított díszlépcső vezet. Csak a Dal havában zajló mulatságok és bálók törik meg a negyed nyugalmát; ilyenkor a különböző rendű-rangú csepűrágók, viadorok és muzikusok is belépést nyernek a falak közé. Talán a Selva-parti Yattyr kerületben a legelevenebb a piacok élete, lehangosabb a kocsikerekek zörgése és az árusok kiáltozása. Itt található a város folyami kikötője és nagypiac csakúgy, mint a városi aréna.

A főváros északnyugati részében külön fal veszi körül Synn Eriant, az elfek negyedét, mely aránytalanul nagy a benne lakók számához képest. A Selva túlsópartján emelkedő Kopasz-hegyről nézve ez a terület egyetlen hatalmas erdőnek tűnik, melyből hol itt, hol ott dugja ki a fejét egy-egy csodás építmény. Dombjain régmúltból maradt épületek – mint a nevezetes Kyr palota – váltakoznak az újabb idők elf betelepülőinek kecses, fából és kőből létrehozott alkotásaival.

A Synn Erian dombjairól lefutó utcák labirintusáról sosem készült pontos térkép. A helyi legenda szerint ugyanis bizonyos, virágzó fákkal szegélyezett gyalogutak vagy házak között húzódó sikátorok csak a megfelelő időpontban és a megfelelő személyek számára nyílnak meg – máskor nem léteznek, hiába is keresné őket bárki. Különösen híres e tekintetben a Százezer Lépcsőnek nevezett környék, mely Tyssa L’Imenel, a Vér Nélkül Való kicsiny szentélyét és a szomszédos utcákat foglalja magában.

Bár az elf negyedben állítólag kifogástalan a közbiztonság, híresztelések szerint az alvilág belharcai ezeket az utcákat sem kímélik: számos, a bűnszövetségek számára kényelmetlen alak tűnt már el itt örökre.

A kalahorák szentélyeit természetesnek tűnő, mégis végtelen műgonddal megformált kertek rejtik az avatatlan szemek előtt, mint ahogyan a haonwelli elfek shindarjának varázslatos szépségű lakhelyét sem ismeri minden városlakó. A negyed sűrűbben beépített felének zezzugos utcáscskáiban, a domboldalról leereszkedő kertek és lépcsősorok útvesztőjében könnyen eltéved az idegen.

A város falai, bár tekintélyt parancsolóak, nem mérhetőek Eren, Sinog Kul vagy akár Erigow

védműveihez. Ennek oka, hogy Haonwellt szerencsés fekvése miatt sok száz éve nem érte támadás. A Hano falai a népesség gyarapodásával folyamatosan terjeszkedtek, míg mára elérték a Selva töltését. A folyóparton végigfutó védműveket kétszáz éve építették, ekkor olvadt össze a várossal a régebben különálló folyami kikötő, a mai Yattyr kerület. Ebben a negyedben járva több helyen láthatóak kisebb falszakaszok, a korábbi védművek maradványai. Haonwell teljes egészében a Selva északi partjára épült, a túloldallal csak az építettségéről elnevezett Twyllin herceg híd köti össze, amely a nevezetes Vízi Kapuból indul ki. Az Arvan keresztülfolyik az egész városon: az ötven láb széles folyó északon és délen egy-egy ráccsal védett, boltíveken nyugvó kapubástyán, a Hanóban pedig számtalan kisebb-nagyobb híd alatt fut át.

A Treis, ez a mocsaras lapályra épült városrész – melyet csak Lápnak gúnyolnak – kívül esik a védműveken. Itt mutatkozik meg a legkevésbé Haonwell gazdagsága: a kétes hírű negyed gyakran közvetlen utcáin egyszerű téglaházak támaszkodnak egymáshoz. Nincsen nagy biztonságban az, aki a helyi fogadóban vagy kiadó szobák egyikében száll meg éjszakára, de napszállta után a kivilágítatlan utcákon sem bátorságos úri ruhában parádézni. Míg Ellana szentélyei az előkelőbb negyedek díszei, errefelé egyszerű bordélyházak várják a gyönyörre vágyókat. A Treis egyik legnagyobb vonzerejét az apró kifőzdék jelentik, melyek konyhájának nincs párja az egész városban, a másikat pedig a híres Sifanne aréna. Ez utóbbi lelátói teljes egészében fedettek az időjárás viszontagságai ellen, küzdőterét pedig vízzel lehet föltölteni.

Haonwell városának szépsége és különösképpen hajnali látképe nem egy művészt megihletett már: amikor a felkelő nap korongja megvilágítja a sejtelmes párába merült épületeket, száz templom tornyán szikrázik föl a fény. A város ragyogása életörömet és melegséget áraszt, sokkal inkább csábítja a falai közé érkezőket, mint Erigow fenséges, ám rideg csodája. Lükettő pezsgése minden látogatót magával ragad és ideláncol: számtalan fogadó, színház és örömtanya gondoskodik arról, hogy mindenki megtalálja a kedvére való

szórakozást. Az ötödkori építmények nagy hányada épségben vészelte át a zivataros történelmi idöket; jó részük ma is használható. A kyrek hatása az újabb korok építészetén is felismerhető: talán még egy Shulurból érkezett jövevény is elámulna Alborne északi főpapnőjének lakhelyén, a Fagyott Dalok Termei néven ismert épületegyüttesen.

A Pizkosok újra és újra felbukkanó, majd eltűnő szál a haonwelli alvilág szövetségében. Ha valaki a helyi hírekre kíváncsi, esetleg egy bizonyos személy ügyes-bajos dolgai érdeklik, jó pénzért tőlük valóban hiteles értesüléseket kaphat cserébe. A szervezet tagjai koldusok, zesebek és csavargók, de soraikban találni nemesi bálókra bejáratos úrfiakat is. Kohart a Pizkosok körének oszlopos tagja, s emellett – saját bevallása szerint – szakmája mestere. A rendelések felvételével nem szívesen pepecsel, de ha arról van szó, téli fagyban egy teljes napon át képes kuporogni egy ócska zsúptetön, csak hogy a kéményen át érkező beszédfoszlányokat kihallgassa. Mestere az álruhának is, és nem jön zavarba, ha öltözékének megfelelően kell viselkednie: koszos koldusként foggalkörömmel küzd az utcakőre szórt rézpénzekért, míg nemesi ifjúként könnyedén szórja az aranyakat, ha a kártya és kocka makacsul ellene dolgozik is. Egyes alvilági rémtörténetek szerint nincs is saját arca és alakja; vagy ha van, hát senki sem él már, aki megpillantotta. Földhözragadt változataik szerint azonban más állhat a háttérben; egy titokzatos támogató, mely csodás képességekkel tudja felruházni Kohartot és tanítványait. Nyilván bizonyos hírekért cserébe...

Haonwell az északi kultúra fellegvára. Híres színházak – a legismertebb a Yattyr negyedben található Khalida –, a Garais nemesi báljai, az Alborne papjai által működtetett művészeti akadémia és a

Szabadegyetem hirdetik a kyr és a pyarroni eszmények egymásra találását. E sokszínűség megteremtéséhez az elfek is hozzájárulnak: ligeteikben gyakran tartanak tánc- és daljátékokat.

Az a város, amely ennyire nyüzsgő életet él, nem lehet mentes a tolvajoktól és az alvilág más képviselőitől. A nagyobb tolvajcéhek székhelye a Treis kerület. Valószínűleg itt található a Kobrákkal gyakran egy lapon említett, hírhedten kegyetlen Suttogók főhadiszállása is, akiknek a kézművesek állandó sarcot fizetnek bántatlanságukért. Az utazó viszonylagos szerencséjére náluk jóval gyakrabban találkozhat az utcákat járó zsebtolvajokkal, rablókkal és kötekedő nemesifjakkal. Így ha becsben tartja értéktárgyait és testi épségét, érdemes testőröket fogadnia.

Darec – a hercegség második legnagyobb települése. Nevét a kis Eck folyóról kapta, amely itt ömlik a Selvába. Az erv alapítású város nyolcvan mérföldre nyugatra található Haonwelltől, és mindenfelől Eren földjei határolják. A szokatlan elhelyezkedés eredete ugyanabban a háborúban keresendő, amely 902-ben a nagyobbik hercegség birtokába juttatta Raveen városát. Darec polgárai olyan hősiességgel védték városukat III. Eren zsoldosai ellen, hogy a harcok elmúltával a herceg nagylelkűen felajánlotta: a város maga döntheti el, melyik országhoz kíván tartozni – a lakosok pedig Haonwellt választották.

Jelentős kereskedőváros, a legtöbb kalmárháznak van itt képviselete. A sok közül talán legfontosabb haonwelli kereskedelmi szövetség, a Kristályliga központja. A Gianag hercegével kötött szerződés értelmében az ott bányászott nemesfémeket csakis ez a szervezet bocsáthatja áruba, így lerakatait megtalálhatjuk a Mithrill Út minden fontos állomásán Konkhtól az északi Ziadig. Darec falai között a nyugati kereskedelmi utak minden terméke megfordul. A város határában jól termő szántók húzódnak; a környék parasztjai megtermelnek minden szükséges élelmiszert, így azokat nem kell drágán, az ereniek vámjával terheltén behozni.

Darec leghíresebb látványossága az évente megrendezett Zaira Hercegné Regatta, melyre késő tavasszal kerül sor. Ilyenkor ötven színpompásan díszített, karcsú – ám meglepően szívós bordázatú – tízpárevezős vág neki a Selva egyik holtágának, hogy elsőként haladjon el a tíz mérfölddel lejjebb lévő Arel-liget előtt. Az út nem könnyű, mert a holtág rejtett homokpadjai, a vízbe dőlt fatörzsek és a hínárerdők közt pusztán az evezősök erejével senki nem boldogulhat; bár természetesen az sem mellékes tényező. Főleg, ha valamelyik szűkebb átjárónál épp evezőhossznyi távolságba kerül két hajó. Hiszen Arel egyben a harc istennője is, a versenyt pedig már-már lovagi tornának és csoportos viadalnak tekintik a részt vevő nemesek, akik választott hölgyük színeit viselik hajójuk zászlaján.

A holtág amúgy nagy népszerűségnek örvend Darec polgárainak körében. Csónakázni nem szoktak ugyan rajta az ifjú párok – az átható mocsárszag és a milliárdnyi szúnyog erős kerékkötője mindenféle szerelmes evezgetésnek –, de az itt fogott halak, rákok és békák szívesen látott vendégek a város lakóinak asztalán.

Ziad – Messze északon, a Mer'Daray partján található Haonwell egyetlen tengeri kikötővárosa, melyet a törpék alapítottak hajdanán. A ma is vanír nevet viselő, 45 000 lakosú Ziad a második évezred derekától haonwelli birtok, de igazi fejlődésnek a Terrsel Szövetség alapításával és a bálnavadászat fellendülésével indult, mostanra pedig a kalmárszövetség egyik központjává vált. Kikötőjében állomásozik a Terrsel flottájának bő fele, amire szükség is van, mivel népes és jól álcázott kalózfalvak bújnak meg az északi partvidék fjordjaiban és sziklaszigetein. A város kikötőjének felszabadításáért folytatott küzdelem a II. kalózháború fontos mozzanataként érdemel említést.

Szaggatott gerincű, jégcsipkés hegyek magasodnak a város és a mély vizű kikötőből fölé, melynek vizén hasas kereskedőbárkák és halászhajók ringatóznak. A hajózási idény végén a tenger felől nézve árbocok erdeje takarja el a rakpartokat. Ilyenkor legalább annyi vízi jármű talál itt téli menedékre, mint ahányat Rutenorban, a

Marvinella-öböl leghatalmasabb kikötővárosában láthat az arrajáró.

Súlyos sziklából rakott őrtornyok és erődítmények ritkán ötlenek szemünkbe, ha Haonwell vidékeit járjuk: városait magas falak körítik, ám hegycsúcsokon örökdő zord lovagvárakat alig találni. A nemesség jelentős része a városokba költözött, de a falvakban élők is inkább kényelmes kastélyokat és udvarházakat emeltek huzatos és hideg lakótornyaik helyett. A sűrűn lakott déli területeken egymást érik a kisebb-nagyobb települések, különösen a fontosabb utak mentén. Az itteni földművesek meglehetősen jól élnek, hiszen ők látják el élelemmel a nagyvárosok lakóit. A tarini határ felé közeledve jóval ritkásabbak a falvak, és szegényebbek a parasztok.

Kiváló tulajdonságaik miatt szerte Északon keresettek a karcsú haonwelli hosszúíjak, melyek ívelése, kidolgozása szintén az elf kézművesség hatásáról tanúskodik. Készítőik között a Szépek Népéből is gyakran találni mestereket – a kereskedők szerint pedig a fegyverek természetesen egytől egyig óelfek keze munkáját dicsérik. A haonwelli hosszúíjnál jóval körülményesebb hozzájutni azokhoz a nyílveszőkhöz, melyeket csupán kérésre készítenek a Synn Erian kerület mesterei. Mert a vesszők fájába karcolt, hegyébe vésett vagy tollára írt jelek, ha kis mértékben is, de mágikus erőt hordoznak magukban. Az apáról fiúra szálló minták sokféle hatással felruházhatják a lövedékeket; ezek közül talán a leglátványosabbak azok, melyeknek feje vörösen izzó, netán csillagfényvel sziporkázó vonalat húz maga után az éjszaka sötétjében. A jelek ereje többnyire csekély, és néhány hét alatt az is nyom nélkül elillan, ha ugyan addig valamilyen oknál fogva – mondjuk egy sikeres találatból kifolyólag – meg nem sérül a rajzolat.

Gazdaság

Noha az ország fekvéséből adódóan hűvös éghajlatú, termőföldjei igen jók, főleg a Selva-vidéki alföldön. A feltöltött síkságon bőséges termést hoznak a hidegtűrő növények: az árpa, a rozs és a burgonya. Az ország a mezőgazdaság terén ennek ellenére csak a jobb években önellátó, de ilyenkor is nagy keletje van az ereni, erigowi búzának és vágóállatoknak.

A gyakori esőknek köszönhetően Haonwell legelőin dúsan nő a fű, és kövérré híznak a gulyák. A marhák rendszerint nem a nyílt mezőkön, hanem istállóban töltik a

A mitológiában a pegazusok az alkotóerő és a művészetek, az unikornisok pedig a tisztaság és a testi-lelki egészség megtestesítői. Hús-vér valójukban emberi vagy akár azt meghaladó intelligenciával rendelkeznek, így áruba bocsátásuk – noha nem elfszabásúak – rabszolga-kereskedelemnek minősül a hercegségek törvényei szerint. Ezeket az értelmes és akaratos élőlényeket nem is lehetne jóváhagyásuk nélkül hátasként használni, hiszen igen hamar sírba juttatnák önjelölt gazdáikat. E mesés lények közül néha mégis eljut egy-egy példány valamely koronás fő udvarába, de megüléséhez az ő beleegyezése is szükséges, és egyáltalán nem biztos, hogy választott gazdáján kívül bárki is hátasként használhatja a későbbiekben. Nagy szükség van hát arra, hogy értő kézzel segítsék a drága jószágok és leendő uraik közti barátság létrejöttét. Az efféle közvetítésből egyes kereskedőházak ugyan kétségtelenül hasznot húznak, de erős túlzás azt állítani, hogy ez jelentené Haonwell gazdagságának alapjait.

telet – a jó bánásmódot cserébe bőséggel tejelnek. Errefelé – az egész hercegség kultúrájára erős hatást gyakorló elfek újabb kéznyomaként – évszázados hagyománya

van a ritka és mutatós dísznövények, gyümölcsfélék nemesítésének. A falvak határában almáskertek, fűszerszámokkal ékes udvarok és virágkertészetek zöldellnek, melyek terményeit szép haszonnal adják el a városi piacokon.

Habár még Haonwellben is ritkaságnak számítanak, az ország igazi hírnevét unikornis- és pegazusméséseinek köszönheti. Az óidők legendás hatásainak leszármazottai az északi határvidék palánkokkal kerített telepein élnek, jól képzett örök felügyelete alatt. Gondozásukban nagy szerepet vállal a Könnyűléptű Nép, hiszen keresve sem találni olyan lovászt, aki náluk jobban értene e különös lények nyelvén. Az elf szellőlovasok a levegőből, pegazushátról ügyelnek a vidék háborítatlanságára; a földön közelítő illetékteleneket pedig kopóik segítségével tartóztatják föl.

Az ország kézműiparát messze földön

A mitológiában a pegazusok az alkotóerő és a művészetek, az unikornisok pedig a tisztaság és a testi-lelki egészség megtestesítői. Hús-vér valójukban emberi vagy akár azt meghaladó intelligenciával rendelkeznek, így áruba bocsátásuk – noha nem elfszabásúak – rabszolga-kereskedelemnek minősül a hercegségek törvényei szerint. Ezeket az értelmes és akaratos élőlényeket nem is lehetne jóváhagyásuk nélkül hátasként használni, hiszen igen hamar sírba juttatnák önjelölt gazdáikat. E mesés lények közül néha mégis eljut egy-egy példány valamely koronás fő udvarába, de megüléséhez az ő beleegyezése is szükséges, és egyáltalán nem biztos, hogy választott gazdáján kívül bárki is hátasként használhatja a későbbiekben. Nagy szükség van hát arra, hogy értő kézzel segítsék a drága jószágok és leendő uraik közti barátság létrejöttét. Az efféle közvetítésből egyes kereskedőházak ugyan kétségtelenül hasznot húznak, de erős túlzás azt állítani, hogy ez jelentené Haonwell gazdagságának alapjait.

elismerik, mivel a távolsági kereskedelem révén mindenhová eljutnak termékeik; különösen híresek a toroni árukkal vetekedő minőségű üvegedények, dísztalak és festett fajansztárgyak. Habár a szövőműhelyekben dolgozó takácsoknak boszorkányosan ügyes a kezük, a haonwelli bársonyt és barhentet mégis a tiszta színekben ragyogó kelmefestékek teszik utánozhatatlanná. A

legpompásabb árnyalatokat – az azúrkéket, a smaragdzöldet és a bíbort – tengeri állatok testéből nyerik a kelmefestők, akikről eddig senkinek sem sikerült eloroznia a festékek megfelelő elkészítésének titkát. A hangszerkészítők, könyvkötők és csipkeverők céheinek megbecsült helyük van a városok tanácsában, és ékszerészeik sem vallanak szégyent a tarini és tiadlani mesterek előtt. A hercegségben készült tárgyak azonban sokszor inkább mives kidolgozásukról és díszítményeiről, mint használhatóságukról ismertek. Szinte rájuk van írva, hogy készítőjük csupán arra szánta őket, hogy valahol messze földön

szemfüles és helyén van az esze, Haonwellben könnyen pénzhez juthat, függetlenül attól, hogy ki fia-borja. A legbusásabb haszonnal a távolsági kereskedelem jár, így a hercegség vállalkozó szellemű szülöttei már régen kirajzottak Északföldre más országaiba, ahol letették az első raktárházak alapköveit – Haonwellnek főszerep jutott abban, hogy létrejöhetett a lerakatok és kalmárösvények fél kontinenst átfogó hálózata.

A fővárosból Eren felé indul a Nyugati Út, majd Eligor birodalmát elhagyva áthalad Watus apró városán és a Traidlan nyugati oldalán eredő Tumhor-folyón, hogy aztán végképp maga mögött hagyja a civilizált világot. A puszták lakóival és az erdei barbárokkal igen jó üzleteket lehet kötni – feltéve, hogy éppen nincsenek vérszomjas

A Nyugati Út, mely az Északi Szövetség országait köti össze a Riegoy-városállamokkal, az erv hercegségek erőfeszítéseinek dacára sosem tartozott a biztonságos útvonalak közé. Hiába tartják az ereni kocsisérőket sokan Észak legkeményebb legényeinek, olykor még a több tucat szekérből álló karavánok is nyom nélkül vesznek oda; egy magányos társzeker eltűnése pedig már nem is számít hírnek. Mégis akadnak olyanok, akik egyedül vágnak neki ennek a veszélyes vidéknek, hogy hátukon hordott szegényes portékájukat elcseréljék a barbár törzsekkel vagy épp az ork harcosokkal; hogy ritka vadakat ejtsenek el vagy ősi romok után kutassanak a végtelen pusztákon. Kóbor kalmároknak nevezik magukat, pedig valójában kemény harcosok valamennyien.

Egyikük, bizonyos Urbal Tolock azzal a hírrel érkezik meg a Tumhor folyó partján emelt cölöperődbe, hogy trollt látott felbukkanni a közeli Tüskés-patak partján. Egy trollt meg egy rongyos asziszt, aki parancsokat osztogatott neki. Az erőd felbolydul; a kereskedők nagy hangon tárgyalják a látottakat, miközben a szürkület leple alatt emberek indulnak a Tüskés-patak felé... A palánkvár szinte kiürül: van, akit a troll kincse érdekel, van, akit az aszisz céljai; egy Uwel nevét mormoló kis csapatot pedig maga az aszisz. A toroni alkimista trollvért akar gyűjteni, a kóbor erv lovag dicsőséget – de a hírrel érkező vándor nem mozdul.

Ő csak vár. És mosolyog...

jó pénzt adjanak értük.

Haonwell az Északi Szövetség országai között folyó árucere fő szervezője és lebonyolítója. Aki

A riegoyiak, asziszok vagy épp a quironeiai városállamok lakói gyakorta nevezik mithrillútnak az ervek világából érkező kereskedelmi utakat (vagyis a Nyugatit, a Délit és a Keletit egyaránt), mivel azokon jut el hozzájuk az egyik legnagyobb kincs, amely Észak hegyeiből származhat. Különös hiedelmek terjedtek el a mithrillel kapcsolatban; így például, hogy a holdezüst ötvözetből készült patkóval megpatkolt háttas fáradhatatlanná válik, vagy hogy a mithrillből kovácsolt fejszék egyetlen suhintására kidőlnek a századéves szálfák.

Toron és a Dwyll Unió határvidékén azt tartják, hogy a mithrillmorzsák és -szilánkok távoltartják maguktól a villámokat – a gazdag kereskedők gyakran foglaltatnak efféle, fogpiszkálónyi méretű apróságot kalapdíszükbe vagy köpenyük csatjába. E különös babonának valós alapja van: a X. zászlóháborúban egy hírhedt történelmi személy mithrillből vert pálcával irányította a Burz várának falait lerontó villámokat. Toroni boszorkányherceg, netán Hatalmas lehetett; s emlékezetes tette óta nem bukkant fel Észak csataterain. A botját sem látta azóta senki...

kedvükben –, mivel a fegyverekért és vásári ékszerekért gondosan kikészített, értékes

prémekkel fizetnek. Kahre titokzatos városából fura masinák, mechanikus óraszerkezetek és a téli hideget elviselhetőbbé tevő, fortélyos fűtőgépek érkeznek a gazdag megrendelőknek – vagy maguk a világot látni vágyó mesterek, akik mindezt helyben is elkészítik, ha kell. Az út végül a Fendor-tenger északi partján kanyarogva vezet egészen a Riegoy-városállamokig.

A Déli Út Eren városában ágazik el a Nyugatitól, majd áthalad a Dwyll Unión, míg eljut Toronig. Ott a Toroni-alföld kikötőit érintve délnyugatnak fordul az Anublie-tóvidék és Alidar kincses városa felé. A Quiron-tenger mellékén szívesen veszik az északról származó nyersanyagokat: a bálnacsontnak, prémeknek, érceknek és ékköveknek nagy itt a kereslete. Ezen az úton zamatos borok, ritka fűszerek és a dekadenciára hajlamos dél-ynevi országok ezernyi más luxuscikke kerül a kietlen északi tájakra.

A Keleti Út Haonwellből délkeletre Erigow-n, Ilanoron és Tiadlanon át fut a Howa folyam völgyében, míg eléri a Sinemos-szorost. Ez a kereskedelmi út köti össze az északi országokat a kicsiny, de gazdag kelet-quironeiai városállamokkal. Mi több, ennek révén az ervek még a keleti barbárokkal is kereskedelmi kapcsolatban állnak, akárcsak Enoszukéval, ahonnan a Sinemosi Liga közvetítésével kerülnek nagy néha porcelánok és dísz tárgyak a hercegségekbe.

A tarini Konkhból induló Mithrill Út hivatott a kereskedelem vérkeringésébe juttatni a Traidlan nyugati hegyeinek ritka érceit. Gianagon át először Haonwellbe vezet, majd északnak, a törpebirodalom felé kanyarodik, hogy végpontját ismét haonwelli birtokon, Ziad városában érje el.

Ziad kapcsán szólni kell még a tengeri kereskedelemről is, mivel a város a Mer'Daray-tengeren nyugatra tartó hajósok első számú menedéke. Ez az útvonal a Riegoy-öbölön vezet, bár a kalandvágyóbb kapitányok az északnak tartó Végtelen Folyam sodrával dacolva egészen Erionig elmerészkednek. Az utóbbi századokban –

az ereni karavánkísérő harcosok legnagyobb bánatára – ide, a gyorsabb és biztonságosabb tengeri útvonalra terelődött a Nyugati Út forgalmának jelentős része. Persze azért itt is leselkednek veszélyek a kereskedőkre olykor szilaj viharok, máskor fosztogató kalózbándák formájába, akik ellen a Tersel Szövetség birodalmakéval vetekedő flottát szerelt fel.

Tudnivalók

Haonwell városainak nyüzsgő forgataga számtalan veszélyt rejt a gyanútlan utazó számára, ugyanis sok helybéli lakos az idelátogatók erszényének megcsapolására szakosodott. A közhiedelemmel ellentétben nem a fogadók és bordélyok tartogatják a legcsúnyább meglepetéseket, hiszen a pénzükért itt kapnak is valamit a vendégek, és általában vitán felüli minőségben. A számtalan játékbarlang és versenypálya felkeresése már inkább rejt buktatókat, azokban szinte csak veszíteni lehet. Vannak azonban kevésbé nyilvánvaló veszélyforrások is: nappal zsebmetszők ténykednek az utcák forgatagában, de egy sikátor mocskában kifosztva ébredni sem kellemes. Más erv országokkal összevetve Haonwell nagyvárosainak közbiztonsága a botrányos és a csapnivaló között ingadozik, a városi őrség minden igyekezete ellenére.

A haonwelliek szívében nem él gyűlölség más fajok vagy népek iránt. Legyen törpe, aszisz vagy toroni, egyként szívesen látott vendég – feltéve, ha tele az erszénye. Az utazó akkor sem kerül bajba, ha nem boldogul valami jól az erv nyelvvél: a déli grófságokban általánosan beszélnek a közöst, nemcsak a polgárok és kereskedők, de sokszor még az egyszerű parasztok is. Írni-olvasni minden műveltebb városi tud, és ez vidéken sem számít különlegesnek. A nagyobb városokat rendszeresen közlekedő postakocsijáratok kötik össze egymással és a szomszéd országokkal.

?

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség

Forrás: Szürkecsuklyás.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északföldre című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben, apró kiegészítéssel.

